

Paraules agraiment

Agustí Reventós

22 de Maig de 2019

1 Breu introducció

Benvolguda Rectora, benvolguts Vicerector, Degà, companys, familiars amics.

No havia pensat mai que tindria un reconeixement ‘oficial’ per la meva feina docent; de reconeixements no oficials he tingut la sort de tenir-ne molts, al llarg de la meva carrera, essencialment dels meus alumnes, però estava convençut, i així ho havia manifestat en converses amb els meus companys, que mai tindria un reconeixement oficial per la meva feina. Ves per on, em vaig equivocar. M’alegra haver-me equivocat, clar!

2 Berta

Com aquest acte d’avui és un **reconeixement** a una **trajectòria** i jo aquesta trajectòria vital l’he fet amb la Berta voldria tenir un record per ella en aquesta moments. Essencialment pensar en la molta il·lússió que li hagués fet poder viure aquesta situació. Ella coneixia molt bé la UAB, hi va treballar uns 35 anys aproximadament, en diferents llocs, però la feina que més li va agradar va ser tirar endavant els títols propis. Abans els títols es feien a Madrid, i en passar a les Universitats les Universitats catalanes van crear una comissió en las que la Berta representava a l’Autònoma i es reunien a les diferents Universitats catalans i també a Madrid; i els títols de la UAB, potser d’alguns dels que esteu aquí, portaven, per ordre, la seva signatura.

3 Família

I de la Berta passo a la família. El que em va motivar més a l’hora d’acceptar aquest reconeixement [quan em va trucar el Vicerector vaig estar a punt de dir “no m’emboliquis!”] no va ser la il·lússió que em fa a mi sinó la il·lússió que, penso, els hi fa a la meva família; tenim aquí a la meva mare que, des dels seus 97 anys, encara em veu com un criu petit. Els

meus germans i cunyats matemàtics, perquè la meva família és una família de matemàtics, i els meus fills i nets; avui de nets només ha vingut el Genís, la Núria és encara massa petita, i dintre de poc ja en seran tres.

4 Girbau

Tornant al tema professional que ens ocupa el meu primer agraïment va per la primera persona que va confiar amb mi i em va donar suport, el meu director de tesi professor Joan Girbau. Sense ell no hagués durat massa temps a la UAB ja que les condicions de precarietat eren molt durs. Lamento profundament que encara que han passat molts anys aquestes condicions no han millorat per a les noves generacions.

Ell tornava de París i tenia un coneixement del que era la matemàtica professional, no només estudiar matemàtiques, sinó publicar, etc. Quan em van acceptar un article al **Tohoku** Mathematical Journal ens va invitar a dinar, a la Berta i a mi, al millor restaurant de Barcelona. I es que en aquelles èpoques era inaudit el que avui és normal: publicar en revistes de prestigi internacional. Però tot això et feia sentir recolzat.

El Girbau a part de fer el rellotge de Sol de la Facultat de Ciències també és autor de la novel·la **l'Home de la campana**, per referir-se a Gauss; la debilitat per Gauss, tant la seva com la meva, ve de que en som descendents per línia directa. Gauss-VonStaudt-etc

De tota manera la plaça a la UAB la vaig guanyar a Madrid el dia que a Barcelona naixia el meu segon fill **Sergi**. Anys complicats.

5 Bruna Cufí ...

Parlant ja més específicament del **Reconeixement** que rebo avui vull agrair també l'actitud de les persones que recentment s'han mogut per donar a conèixer el meu currículum docent més enllà del Departament, especialment als professors Joaquim **Bruna** i Julià **Cufí**. I al director del Departament Xavier **Bardina** i seguint el conducte reglamentaria el Degà de la meva Facultat, Antoni **Méndez**. Tots m'han recolzat incondicionalment sense problemes d'*enveges* tant freqüents a tot arreu, tot i que qualsevol d'ells té un currículum docent tant bo o millor que el meu. També els meus alumnes han escrit una carta molt **emotiva**, citarem en nom de tots el delegat **Nil Rodelles i David Fisac**. *Què fàcil és explicar quan el que escolta vol aprendre!*

6 Departament

També voldria que aquest reconeixement fos també un reconeixement al Departament de Matemàtiques. En efecte, com en el ciclisme sembla que guanyi un però en realitat hi ha tot un **equip** al darrera. En el meu cas això és claríssim, ja que són in comptables les vegades que he sortit del despatx per anar a preguntar dubtes al meus companys: **Guasp, Tedi, Gil, Cedó, Rosa Camps**, etc m'en descuido molts, i sempre deixen de fer el que estan fent per ajudar-me. Jo sol tancat al despatx no hagués pas pogut publicar cap dels llibres que he publicat. Encara fa molts pocs dies, arrel d'una pregunta del Jaume Aguadé, vaig revisar el meu llibre de Projectiva, i dedico tot un paràgraf del capítol d'agraïments a l'Enric Nart.

També dir que el Departament és l'únic del món, o potser un dels únics, que té la **norma dels tres anys**; això vol dir que després de només tres anys el professor perd tota prioritat sobre aquella assignatura i l'ha de deixar. Això és cert que porta molta feina però també m'ha donat, amb els anys, una **visió global** de la Matemàtica difícil d'assolir d'altra manera. En particular ara s'estudia la carrera de Matemàtiques i la doble titulació de Física i Mates estudiant un o dos llibres meus cada curs. Aquest llibres neixen en molts casos d'apunts i notes d'altres companys que m'han precedit en aquestes assignatures que m'han cedit amb tota generositat. Això no hagués estat possible sense la norma dels tres anys.

Aquesta visió global, els alumnes (que són molt llestos) la detecten de seguida i l'aprecien molt. També aprecien poder **contextualitzar** l'assignatura en l'àmbit de la **Història** de la Matemàtica. Sortint d'una classe de Geometria Diferencial que vaig dedicar a l'Història em van venir a trobar al passadís per agrair-ho.

Aprofito que el director del Departament m'està escoltant per dir que si en lloc de tres fossin quatre potser viuríem menys estressats i tampoc passaria res!

7 Reflexió final

Finalment un petit comentari sobre la dualitat recerca-docència. Tema recurrent de tota la vida. No cal parlar de la importància de la recerca en ella mateixa sinó de la importància que té des del punt de vista docent. Et dona una manera de veure i entendre la matemàtica que no es pot adquirir de cap més altra manera. Et permet mirar les assignatures des d'una certa perspectiva. I això és imprescindible per poder ser considerat, entre cometes, un "bon professor" de matemàtiques.

El fet de que aquest sigui el perfil de pràcticament la totalitat dels professors del meu Departament és el que fa la gran diferència entre la Universitat que varem trobar i la Universitat que troben els nostres alumnes. De fet, aquesta idea de voler millorar l'educació rebuda, que no pateixin els alumnes actuals les mancances que varem patir els de la nostra generació (oferir-los a ells el que m'hagués agradat rebre a mi), ha estat una constant en la meva carrera.

Però ser excel·lent en recerca, en docència, en gestió, en tot! és estressant; jo voldria ser un bon matemàtic, un bon ciclista, però començo a pensar que no guanyaré mai el Tour de França. Però com tot a la vida s'ha d'arribar a un equilibri, i hi ha aquella frase típica de que qui no es conforma és perquè no vol. Jo vaig trobar l'equilibri el dia que vaig veure [i espero que els meus amics no s'enfadin] que jo ja era *un gran ciclista, entre els matemàtics; i un gran matemàtic entre els ciclistes*.

Moltes gràcies.